

ВАСИЛ ЦОНЕВ
ТОЙ ЩЕ МИ ПРОДАВА ИДЕИ!

chitanka.info

Ги мразим много едни хора.

Изказване на мой
приятел.

Действително има едни такива, дето са за мразене. Един безподобен тип ми се изтърси в редакцията, стовари куп гъсто изписани листа и каза:

— Ще делим!

— Хайде бе — казах аз, какво ще делим?

— Парите. Аз ще ви давам идеи за хумористични разкази, а вие ще ги разработвате. А после — наполовина.

Тогава именно аз взех листата от ръката му и му ги тропнах на главата. А той рече:

— Защо ме биете?

— Защото нямаш петстотин хиляди лева.

— А защо трябва да имам петстотин хиляди лева?

— Защото — казах му — аз имам един милион идеи за хумористични разкази, които ще ти продавам по петдесет стотинки едната, ама ти е гол задникът и не можеш да ми ги платиш.

— Я — каза той, явно не вярвайки.

— Добре — казах, — слушай.

И започнах да му разказвам.

Първо му разказах за един мой познат, който живеел в една гара до София, на която спирали само пътнически влакове. И един ден той трябвало да пътува за Варна при някакъв си човек, на някаква си улица и затова дошъл в София да вземе бързия влак за Варна, ама междуременно забравил на коя улица във Варна трябвало да отиде, затова помолил един свой приятел да отиде с пътнически влак до родната му гара и да помоли баща му да излезе на гарата и когато минава бързият влак, баща му да извика силно улицата, та да си я запише. Всичко било уредено и когато той фучал с всичка сила към родната гара, видял чудо невиджано — цялото население било струпано на перона и вдигало високо големи плакати, на които пишело: „Академик Державин“. Не стига това, ами всички деца от

училището (баща му бил директор на това училище) скандирали с пълен глас: „Академик Державин, академик Державин“.

Нашият човек разбрал каква е улицата и махнал с ръце и тогава цялото население изригнало в мощно „ура“ и дори хвърляло цветя.

Нашият човек си мислел, че всичко е свършено, но миг след това в купето му нахлули пътниците от целия влак, които го вдигнали на ръце и започнали да викат „ура“ и да го прегръщат. И колкото и да им обяснявал на чист български език, че не е никакъв академик, а още по-малко Державин, като за това си показвал паспорта и няколко квитанции за платен членски внос, всички ревели „ура“ и „да живеј“, та трябвало накрая да кандиса, че той е именно седемдесетгодишният академик Державин, и му ударил такова пиене, че задминали гара Варна и се озовали в Толбухин, където им устроили голямо посрещане с банкет.

Докато говорех, слушателят тръскаше глава като неврастеник.

— Това не е нищо — продължих, — имах и един приятел, който беше главен редактор на димитровградски вестник, но поради това, че пиеше в работно време, беше понижен и го направиха куриер на вестника. Той се обиди и отиде в Мадан, където се пропи от мъка, защото там го направиха главен редактор не на вестник, а на многотиражка (какво да правим, когато тогава в Мадан имаше само многотиражка). И пиейки така една вечер в ресторанта, на него му хрумнала мисълта да попита оркестрантите — защо духат откъм мундщука, а не всмукват въздуха откъм обратната страна и така да свирят. И когато оркестрантите вдигнали врява и се опитали да го изгонят, той продупчил с крак тъпана. Тогава станал началникът на местната строителна организация, към която била всъщност и многотиражката, и казал да се прекратят безобразията. Главният редактор казал:

— Не чух, повторете?

И когато началникът дошъл до ухото му, за да му изреве да се маха, главният редактор взел едно кошче за боклук и му го нахлупил на главата, след което бил изгонен и станал заместник главен редактор на един окръжен вестник, но и там не прокопсал много, защото му хрумнала идеята да търси някакъв отдавна изчезнал исторически кораб и когато го търсил три месеца в софийските ресторанти, бил уволнен и се принудил да заеме длъжността пазач на хижа „Белмекен“. Но и там

не се задържал, защото непрекъснато пиел на гара Костенец и пращал туристите да отиват на хижата, а той щял да дойде след малко. И, разбира се, не идвал и туристите се мотаели цяла вечер около заключената хижа в двадесетградусов студ, след което се връщали и го биели по главата със ски и щеки. Уволнили го и той заминал за чужбина, където станал треньор и пише киносценарии.

Слушателят се опита да поеме дъх, но аз продължих:

— А да ти кажа ли един страшен случай, който ми беше разказан в пивница „Дивите петли“ от бившия главен диригент на евангелския хор „Изгубени души“? „Да, мили мой — започна разказа си бившият диригент, като чистеше с покривката полятата си с вино брада, — и аз бях някога като вас млад и енергичен, но един страшен случай сложи край на несериозния ми живот.“

И разказа как веднъж, като чиновник в Пражката банка посрещнал Нова година в своя дом и бидейки в нетрезво състояние, полегнал малко да си почине, но като станал, видял, че няма никой. Нещо повече, един след друг започнали да пристигат полицаи, които мъкнели някакви загубени хора — били им се обадили, че на този адрес бил загубен някакъв гражданин. Загубените сядали един след друг край масата, пиели и разказвали как се е стигнало дотам, че ги взели за загубени. Единият си вървял и казал: „Загубен съм“, защото го повишили и по този случай бил поканен при шефа да посреща Нова година и там всички се изпонапили така, че започнали да ядат чаши. А той, в прилив на ентузиазъм, се качил на масата и сдъвкал седемте стъклени чаши на новия полилей на шефа, след което бил изгонен и му предстояло уволнение, което пък го накарало да рече, че е загубен. Друг пък бил запитан дали е той загубеният, на което той отвърнал, че да — наистина — като седемгодишно дете бил загубен от майка си и се радвал много, че сега — след петдесет години — го намирали. Трети пък обяснявал, че всички сме загубени Христови души.

Но чиновникът на Пражката банка не мирясвал и непрекъснато се питал де е жена му и де са приятелите му. Вдигнал телефона и попитал не е ли загубена някаква жена на средна възраст, която се мисли за осемнадесетгодишна, и веднага след това полицаите домъкнали няколко бабички. Пиенето станало страшно, но чиновникът от Пражката банка не мирясвал и си мислел — да не би пък да се е загубил племенникът му, който живеел с него, и жена му да е вдигнала

аларма. Обадил се по телефона и дал характеристика на племенника си, след което полицаите домъкнали няколко дангалака, които се нахвърлили с остървение върху пиенето и пили до такава степен, че се наложило да ги пращат с две дамаджани да носят още. Междувременно пристигнала жената и приятелите му, во главе с племенника, които тръгнали да го търсят. Тогава той обяснил, че никъде не е излизал, а си бил легнал, на което жена му отвърнала с шамар — тя знаела много добре, че не си е лягал, защото първата ѝ работа била да погледне в спалнята. Но тогава се обадил племенникът, който споменал, че усетил как някакъв човек ляга до него в леглото по едно време, но мислел, че е някой пиян гостенин, а то излиза, че е бил самият чиновник от Пражката банка, който вероятно е объркал стаите. Когато се разбрала грешката, всички се зарадвали и така се изпонапили, че запели религиозни песни. И един (оня, загубеният, който твърдял, че всички са изгубени Христови души) дал идеята да се образува евангелски хор „Изгубени души“. Всички възприели тази идея и десет години пръскали Христова светлина из България — от Павликени до Пазарджик и от Силистра до Петрич, но на десетата година касиерът на хора (същият, който дал идеята за самия хор) избягал в Австралия с касата и хорът отишъл по дяволите.

— А друг мой приятел — започнах аз, но в същия миг слушателят ревна:

— Спри, о, спри!

Накъса идеите си на парчета и хукна навън презглава.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.